

Oblúk z petúnií

(rozprávka)

Na ulici menom Dlhá stál odjakživa petúniový oblúk. Nikto nevedel, kedy a kto ho tam dal. Každý okolo neho prešiel, ale nikto si ho nevšímal. Iba jedného chlapca, ktorý sa volal Marek, ten oblúk odjakživa zaujímal.

Vždy sa pýtal rodičov, na čo tam ten oblúk je. Oni mu vždy povedali, že nevedia. Počuli, že ten oblúk tam bol už vtedy, keď ich prababičky boli malé. Ľudia sa vraj oň nezaujímajú, lebo v minulosti sa tam stalo niečo strašné. Ale nikdy mu nechceli povedať, čo sa to tam naozaj stalo.

Pri jednej prechádzke okolo oblúka sa Marek znova vypytoval na tú strašnú udalosť, čo sa tam stala. Rodičia mu stále opakovali to isté. Marek však rodičov poznal a tak vedel, že čím dlhšie ich bude otravovať, tým viac mu prezradia. A tak aj bolo. Celú prechádzku do nich dobiedzal a nakoniec sa od otca niečo dozvedel...

„Stalo sa to v roku 1900 jednej starej pani menom Emilda Šejlinová. Ešte tu žije jej dcéra, ale je už dosť stará. A už mi daj pokoj!“ A Marek na chvíľku pokoj dal.

No už na druhý deň chcel Marek od ocka vedieť číslo domu. Ocko chcel mať pokoj, tak mu ho povedal.

Hneď po obede bežal k domu číslo 313. Zaklopal. Asi o 5 minút vyšla z domu zhrbená stareňka.

„Vy ste Emilda Šejlinová?“ spýtal sa Marek babičky.

„Áno, som. A čo má byť?“ odvrkla babička nevrlo.

„Chcel by som vedieť viac o vašej mame a o tom, čo sa jej stalo... V oblúku...“ vravel a chvíľu bolo ticho. Napokon povedala: „Tak poď, poď.“ Zavolala ho dovnútra a ponúkla mu čaj. Potom začala rozprávať:

„Moja mama bola odmala zvedavá, tak ako ty. Ten oblúk ju vždy zaujímal. Raz v lete, keď už bola dospelá a narodila som sa ja, sme boli na prechádzke. Nevieš, prečo ju to napadlo, no nechala ma hrať sa na lúke a prešla z ničoho nič cez oblúk. Dovtedy to nikto neurobil a odvtedy už tiež nikto. A... už sa odtiaľ nikdy nevrátila.“ povedala babička a v kútiku oka si utrela slzu. Po chvíľke pokračovala: „Bolo mi za ňou smutno. Nepamätám si ju ani to, ako sa to stalo. Bola som malá, ale povedali mi to moji starí rodičia, ktorí ma vychovali. Na lúke ma našli ako s ručičkou ukazujem na oblúk a volám „mama“.“ Babička sa

otočila a tajomne dodala: „Povráva sa, že raz sa narodí človek, ktorý tam bude môcť vojsť bez toho, aby tam zostal. Myslím, že ten človek už žije.”

Marek sa poďakoval babičke a pobral sa domov. Začala v ňom rozkvitať nádej, že to on môže byť ten, ktorý má prejsť cez oblúk a vyslobodiť babičkinu mamu. Ale nevedel sa odhodlať na krok, ktorý by mal urobiť. Práve prechádzal okolo oblúka, keď uvidel to, čo dovtedy ešte nikdy. Na oblúku ako keby pofukovala priesvitná plachta. Podišiel bližšie. Premohla ho zvedavosť a strčil dovnútra ruku. Nič sa nestalo. Vytiahol ruku a zrazu sa mu na nej objavil nápis: „SI TO TY!“ Veľmi sa preľakol. Rozbehol sa domov stále pozerajúc na ten nápis. Keď ležal v posteli, dlho premýšľal, čo to znamená.

Na druhý deň ráno sa zobudil s tým, že sa mu to asi snívало. Pozrel na ruku, no nápis tam bol stále: „SI TO TY!“ Prichádzal k presvedčeniu, že naozaj bude TEN, kto môže vstúpiť do oblúku a nič sa mu nestane. Vybehol z domu a utekal k oblúku, aby si to nerozmyslel. Váhavo vykročil a ...

... bol očarený. Vysoké vrby s konármi po zem sa ohýbali v tempe vetra, vtáčiky štebotali a kvety kvitli. Bolo tam nádherne. Bola to dlhá krajina. Zlo, tmu, zimu ani búrku nepoznala. Pred nosom mu občas preletel pestrofarebný motýľ. Išiel a išiel, obdivoval kvety a krásne motýle, až prišiel k vysokému dubu. Hore na dube bol domček z dreva a z neho vychádzal krásny spev. Bola to pesnička o tom, že zlo pominulo a dobro zvíťazilo. Marek bol zvedavý, kto to spieva. Pomaly vyliezol po rebríku na balkón domčeka. Cez okienko uvidel pani. Myslel si, že vie, kto to je. Zaklopal a čakal. Pani sa zatváрила prekvapene, ale išla otvoriť. Keď Mareka uvidela, zhĺkla od prekvapenia. Po chvíľke pozvala dnu.

„Vy ste Gerda Šejlinová, však?” spýtal sa nespelo.

„Áno, som.” Jemným hlasom mu odpovedala.

„Nie ste dáka...”

„...primadá?” skočila mu do reči so smiechom. „Áno, to som. Totižto v tejto krajine nikto nestarne.”

„Ako sa táto krajina vlastne volá?” spýta sa Marek.

„Nemá meno” odpovedala stroho.

„A... nechceli by ste sa vrátiť domov?” spýtal sa opatrne. „A vidieť svoju dcéru?”

Pani smutne pozrela do jeho očí. „Vieš koľkokrát som sa o to pokúšala? No, nedá sa. Som tu ako vo väzení. Nevieť sa dotiaľto dostať a ani neviem, ako dlho som už tu... Dni tu plynú inak... ako tam...” a posmutnela ešte viac.

„Ja vás odtiaľto vyvediem!” zvolal.

„Ty? A ako?” pozrela na neho neveriaco.

Marek jej ukázal ruku s nápisom.

„To ... si Ty?”

„Áno, ja som ten, ktorý bol predurčený vás odtiaľto dostať.”

Dost' dlhý čas bolo ticho. Pani vstala, poobzerala sa okolo seba a mávla rukou ako na odchod: „Tak teda poďme!“

Kráčali a rozprávali sa. Marek bol vždy veľmi zvedavý, a tak kládol otázky jednu za druhou: „Nevidím tu žiadne ovocné stromy ani kriky... chcel by som vedieť, čo ste tu jedli celý ten čas?“

„Chlapče, v tejto krajine nie je hlad.“ Kráčali ďalej, až prišli k vodopádu. Marek sa napil a pokračovali. Potom ešte dlho, dlho kráčali, až prišli k oblúku. Bol presne taký istý, ako ten vonku. ,

„Aj vy vidíte ten oblúk?“ spýtal sa Marek.

„Áno, vidím, ale prejsť ním sama nedokážem.“

„A vidíte aj tú priesvitnú plachtu?“

„Plachtu? Akú plachtu?“ prekvapená sa spýtala.

„Ahá, takže ju nevidíte. To nič. Chyťte sa ma a poďte za mnou.“ a Marek smelo vykročil.

Prešli cez oblúk a boli vonku.

Pani nemohla uveriť vlastným oči! Je doma! Rozhliadla sa okolo seba, spoznala lúku i oblúk z druhej strany. No ako prechádzali ulicami, videla, že sa toho veľa zmenilo... všetko bolo akési iné... Marek ju doviedol pred dom, v ktorom žila a rozlúčili sa.

Marek odišiel domov. Doma mame a otcovi porozprával, čo zažil a navrhol im, že by mohli spoločne prejsť cez oblúk a bývať v krajine, ktorú práve spoznal. Po dlhom rozmýšľaní sa mama s otcom dohodli, že to skúsia.

A tak sa aj stalo. Prešli do krajiny, kde zlo, tma, zima ani búrka nebývajú...

A ako to dopadlo s Gerdou a Emildou? Tak to bude už ďalší príbeh...

Napísala: Radka Durcová, 5.A

Ilustrovala: Ema Sevaldová, 5.A